

V. HREYFING OG ORKUSTÖÐVARNAR

Við getum fjallað um orkustöðvarnar með þrenns konar hætti. Margt hefur verið rætt og ritað um orkustöðvarnar, og mikil dulúð hefur ríkt um þetta efni sem hefur vakið forvitni hins fáfróða og hefur freistað margra til að fikta við það sem þá varðar ekkert um. Ég mun leitast við að gefa nánari útskýringar og veita nýtt sjónarhorn við athugun á þessu flókna viðfangsefni. Markmið mitt er alls ekki það að gefa upp reglur og upplýsingar sem geta gert mönnum kleift að lífga þessar orkustöðvar og gera þær virkar. Ég vil koma hér á framfæri alvarlegri viðvörun. Lát manninn ástunda í lífi sínu háleita fórnfýsi og ögun sem mun hreinsa lægri starfstæki hans og gera þau auðsveip; lát hann einnig leitast við af fremsta megni að hreinsa og hafa stjórn á hjúpum sínum. Sé þetta gert mun maðurinn uppgötva, þegar hann hefur bæði hækkað og staðgað sveiflutíðni sína, að þroski og virkni orkustöðvanna hefur þróast samstiga í sömu átt. Starfið hefur unnist með æskilegum hætti án þess að um beina þátttöku af hans hendi hafi verið að ræða. Miklar hættur og skelfileg ógæfa mæta þeim manni sem vekur orkustöðvarnar með óleyfilegum aðferðum og gerir tilraunir með elda líkama síns án þess að hafa yfir hinni nauðsynlegu tæknilegu þekkingu að ráða. Með viðleitni sinni getur honum tekist að vekja eldana og örva virkni orkustöðvanna, en hann mun gjalda fyrir fávisku sína með því að efni eyðist, líkams- eða heilavefir brenna, brjálsemi ásækir hann og greiður aðgangur opnast fyrir óæskilega og eyðandi strauma og krafta. Það er ekki af hugleysi að farið er varlega og með gætni í þessum efnum varðandi hið innra líf; það er af skynsemi og ábyrgðartilfinningu. Leitandinn þarf því að gera þrennt:

1. Hreinsa, aga og ummynda hið þrígreinda lægra eðli sitt.
2. Afla sér þekkingar um sjálfan sig og efla huglíkama sinn; byggja sálarlíkamann með góðum verkum og hugsunum.
3. Þjóna mannkyninu í algjerri sjálfsafneitun.

Með því móti uppfyllir hann lögmálið, hann býr með sjálfum sér réttar aðstæður fyrir þjálfun, gerir sig hæfan fyrir beitingu vígslusprotans og dregur þannig verulega úr hættum þeim sem fylgja vöknun eldsins.

Hið eina sem hægt er að gera í þessu riti er að varpa nokkru nýju ljósi á orkustöðvarnar, sýna fram á innbyrðis tengsl þeirra og rekja afleiðingarnar sem rétt þróun þeirra mun valda. Í þessu skyni munum við skipta efninu niður í eftirfarandi kafla:

1. Eðli orkustöðvanna.
2. Orkustöðvarnar og geislarnir.

3. Orkustöðvarnar og kúndalíni.
4. Orkustöðvarnar og skilningarvítin.
5. Orkustöðvarnar og vígsla.

Eins og sjá má af ofangreindri upptalningu er efnið ekki aðeins ákaflega viðamikili heldur einnig mjög flókið. Ástæðan er aðallega sú að menn eru ekki í aðstöðu til að sannreyna það sem sagt er. Þeir verða því að taka við fullyrðingum þeirra sem halda því fram að þeir viti, þar til sá tími kemur að mannkynið hefur almennt yfir skyggningáfu að ráða. Þegar maðurinn getur séð og sannað sjálfur, verður mögulegt að ganga úr skugga um sannleiksgildi þessara fullyrðinga, en sá tími er ekki runninn upp nema fyrir fáeina.

....

Hér er enn á ný hægt að rekja hina smáheimslegu hliðstæðu: Orkustöðvarnar í mannum eru staðsettar á hugarsviðinu, þaðan sem hvötin til efnislegrar tilveru, eða viljinn til að holdgast, á rót sína að rekja. Frá þeim stað má rekja þær til geðsviðsins og að lokum til ether-sviðsstiganna, fjórða ethersins, þar sem þær ganga nokkurn veginn í gegnum sömu þróun og orkustöðvar plánetunnar, og eru tæki til raunbirtingar í heimi hlutveruleikans, þar eð þær eru miðstöðvar krafts.

Orkustöðvarnar eru eingöngu myndaðar úr krafti sem streymir frá sálinni, en sálin miðlar honum frá mónadinum. Hér er skýringin á hinni stigvaxandi örvun orkustöðvanna sem gerist þegar sálin tekur stjórnina, eða verður virk, og síðar meir mónadinn (eftir vitundarvígslu), og veldur þannig breytingum og vaxandi lífsþrótti í þessum kúlum elds eða hreinnar líforku.

Þegar því orkustöðvarnar starfa með fullkomnum hætti mynda þær þann „líkama elds“ sem um síðir er hið eina sem er eftir, í byrjun fyrir manninn í heimunum þrem og síðar fyrir mónadinn. Þessi líkami elds er „hinn óförgengilegi líkami“¹ sem Páll postuli ræðir um. Hann er afrakstur þróunarinnar, hins fullkomna samruna eldanna þriggja sem að lokum eyða forminu. Þegar formið hefur eyðst er þessi óáþreyfanlegi andlegi eldlíkami eftir, einn hreinn logi, sem einkennist af sjö geislandi orkustöðvum kraftmeiri bruna. Þessi rafmagnseldur er afleiðing af samruna pólanna tveggja og á andartaki algjörrar sameiningar er hann vitnisburður um dulfræðileg sannindi orðanna „Vor Guð er eyðandi eldur.“²

---

¹ Biblían, Fyrra Korintubréf Páls postula, XV, 53.

² Biblían. Fimmta Mósesbók, IV,24; Hebreabréfið XII, 29.

Af orkustöðvunum teljast þrjár þeirra vera meginorkustöðvar, þar eð þær eru fulltrúar hinna þriggja meginþátta hins þriggreinda mónads — Vilja, Kærleika og Vitsmuna:

1. Höfuðstöðin.....Mónadinn. Vilji eða máttur.
2. Hjartastöðin.....Sálin. Kærleikur og viska.
3. Hálsstöðin.....Persónuleikinn. Virkni eða vitsmunir.

Hinar orkustöðvarnar tvær lúta aðallega að etherlíkamanum og geðsviðinu. Hálsstöðin samfjallar allt líf persónuleikans, og tengist með ákveðnum hætti hugarsviðinu. Hún samfjallar sviðin þrjú æðri sviðunum tveim og orkustöðvarnar þrjár hinum tveim orkustöðvunum, hjartanu og höfðinu. Við megum samt ekki gleyma því að orkustöðin við mænurót er einnig stöð samfjöllunar, eins og eðlilegt má teljast ef tekið er mið af því að lægsta svið allrar raunbirtingar er um leið svið dýpstu endurspeglunar. Að lokum samfjallar þessi lægsta stöð kúndalíni eldinn og prönueldana og blandast og rennur saman við elda hugans, og síðar við eld andans, og fullkomnun er náð.

Við verðum að hreinsa huga okkar af þeirri hugmynd að orkustöðvarnar séu *efnisleg fyrirbrigði*. Þær eru hringiður krafts sem knýja etherískt, geðrænt og hugrænt efni til einhvers konar virkni. Þar sem verkunin er í formi snúningshreyfingar verður afleiðingin sem myndast í efninu hringlaga form. Þetta form getur dulskygn sjáandi séð sem hjól elds á eftirtöldum stöðum:

1. Við neðsta hluta mænunnar,
2. milli rifjanna, rétt neðan við þindina,
3. nálægt vinstra brjósti,
4. í miðjum hálsinum,
5. rétt ofan við hvirfilinn.

...

2. *Tengsl orkustöðvanna og geislanna.*

Í þessu efni er að finna vítt svið viðfangsefna til athugunar og mikið efni til umhugsunar, tilgátna og viturlegra ágiskana. Allt það sem hér er sagt er aðeins ætlað að vera undirstaða eða grundvallandi staðreyndir. Upp af þeim má síðan reisa byggingu tilgátna og rökréttra ályktana með aðstoð ímyndunarafslins. Með því móti vinnst tvennt:

Í fyrsta lagi hæfni til að útfæra og víkka út hugmynd okkar, og í öðru lagi hæfni til að byggja antahkarana, eða þá brú sem allir, sem leitast við að starfa í búddíska starfstækinu, verða að byggja á milli æðri og lægri hugans; þar af leiðir nauðsyn þess að hagnýta ímyndunaraflið (sem er geðræn hliðstæða dómgreindar hugans), og umbreyta ímyndun endanlega í innsæi.

Allir fræðarar, sem hafa tekið að sér nema til þjálfunar og ætla sér að nýta þá í heimsþjónustu, nota þá aðferð að setja fram staðreyndir (oft hular í orðum og hjúpaðar í tákni) og láta síðan nemanum eftir það verkefni að vinna úr sínum eigin ályktunum. Með því móti þroskast dómgreind nemans, en dómgreindin er einmitt meginaðferð andans til lausnar úr fjötrum efnisins og er sá þáttur sem greinir í sundur blekkingarhuluna og það sem hún dylur.

Um þetta efni má lítið segja, því mikil fræðsla um þetta viðfangsefni gæti leitt til misnotkunar. Við vitum að orkustöðvarnar þroskast hægfara og í smáum skrefum. Þetta gerist skipulagðri tímaröð sem er breytileg eftir mónadgisla mannsins.

Sem umræðugrundvöll má skipta lífi pílagrímsins í þrjú megin tímabil:

1. Tímabilið þegar hann er undir áhrifum geisla persónuleikans.
2. Tímabilið þegar hann kemst undir áhrif sálargeislans.
3. Tímabilið þegar mónadgislinn er ráðandi.